

Antoni Lluïl Roca, un jove arquitecte de Barcelona i amb despatx a Sant Feliu de Llobregat, converteix la seva professió d'arquitecte en motiu de reflexió, i analitza amb detenció el present i el futur de la disciplina.

En el món en què es mou l'Antoni, s'és jove fins als quaranta o quaranta-cinc anys, i ens n'explica la raó: **"Arquitectura és una carrera molt densa, amb una gran càrrega acadèmica, plantejada en cinc anys, però que s'acaba en una mitjana de vuit. D'altra banda, els arquitectes es jubilen molt tard, o no ho fan mai"**. La formació del tècnic és, doncs, àmplia: **"L'Escola proporciona uns coneixements generals importants, però els has d'assentar i madurar, i això ho fas amb l'experiència que adquireixes amb el dia a dia"**. I és que per a la professió és bàsic el reciclatge: **"Un arquitecte, igual que un pintor, té etapes en la seva obra perquè no deixa mai el procés de maduració. La resposta que dóna avui a un problema és molt diferent de la que donarà demà"**.

El nostre protagonista és conscient que l'arquitecte té un pes específic en la societat, i explica: **"L'obra d'aquest personatge, per sort o per desgràcia seva, perdura i, a més, té una repercussió a nivell social molt important. Un edifici que es basteix avui dia té una vida de noranta o cent anys, i aquest edifici bo o dolent, bonic o lleig, és un referent social i cultural"**. I ens posa els exemples de la Barcelona modernista i del Bilbao del Guggenheim: **"Un edifici producte de la ment, de la reflexió d'un arquitecte i dels seus col·laboradors, ha aconseguit que una ciutat com Bilbao que socialment, política, econòmica i cultural estava en una situació de crisi es convertís en una de les ciutats de l'Estat interessants per ser visitades"**. L'Antoni continua desmembrant elements d'aquesta idea: **"L'arquitectura segueix tenint una gran capacitat d'atracció i és un pol fonamental en l'obra política d'un governant. Els polítics saben perfectament que s'han d'envoltar d'arquitectes perquè la seva memòria perduri. I si no, recordem els casos de Mitterrand o Pompidou al París d'aquest segle"**.

Aquest lligam entre la construcció i el poder es dóna des del començament dels temps i en tots els períodes de la història: **"Ens referim en aquest cas a l'arquitectura en majúscula, la monumental, no parlem ara de la casa burgesa o de poble, tot i que no són menys interessants. El qui encarrega és qui mana, qui té el poder, i l'arquitecte sempre es manté a la seva ombra"**. I continua: **"Gairebé tots els grans polítics han tingut darrere arquitectes formidables, però no se'ls ha permès que despuntessin. Hi ha pocs casos de professionals que hagin arribat al poder, com Thomas Jefferson o de Puig i Cadafalch"**.

Deixant ja de banda aquesta qüestió, però seguint en la línia d'anàlisi sobre la figura de l'arquitecte, parlem de per què no hi ha més tècnics en el camp de la promoció: **"Penso que fins ara s'ha donat en poques ocasions perquè no era necessari, perquè era un professional que tenia molt clares quines eren les seves atribucions i no li feia falta explorar altres camps laborals i econòmics"**. Tanmateix, la gran competència està canviant les coses: **"Ha arribat un moment en què un arquitecte dins una obra és una persona substituïble, i per tant**

s'adona que s'ha d'introduir en una part del procés que coneix on no sigui substituïble amb tanta facilitat".

Un dels temes que més es planteja i que més entusiasmen al nostre protagonista és el del patrimoni, un concepte que aparegué a les darreries del segle passat: **"Fins aquell moment els edificis antics tenien una funció d'ús, es transformaven amb el temps sempre segons la seva utilitat"**. Però es va produir un canvi de mentalitat que va fer que es veiessin les coses d'una altra forma: **"Adonar-se que el patrimoni és la memòria d'un poble va ser el punt d'inflexió que va portar a la seva recuperació"**. A Catalunya, la gran revifalla de les rehabilitacions va produir-se amb l'entrada de la democràcia: **"El patrimoni havia patit molt durant la dictadura franquista, perquè era símbol d'uns altres temps i d'una altra manera de pensar"**. Actualment la recuperació d'edificis antics i la seva vinculació a nous usos és a l'ordre del dia: **"Hi ha una sèrie d'arquitectes que treballen molt en aquest tema i que el viuen gairebé com una qüestió sentimental"**. I és que enfrontar-se a un edifici d'aquestes característiques requereix un tracte determinat: **"Cal tenir-hi unes deferències especials, paciència i sensibilitat, perquè, tot i que a algú li pot semblar que és mort, té un llenguatge molt viu, i ha estat pensat d'una determinada manera, té un funcionament físic i tècnic concret, i t'has d'introduir dins aquests mecanismes per entendre'l"**.

No podem oblidar que l'Antoni és una persona jove amb unes esperances per al futur que se li apropa, i volem parlar amb ell dels reptes de la professió: **"Fins ara l'arquitecte era un professional que tenia uns coneixements molt generalistes, com hem comentat abans, però cada vegada és més difícil que una sola persona pugui assumir una allau d'informació tan gran com la que existeix avui dia, i això ens porta cap a l'especialització"**. I segueix: **"Penso que, cada vegada més, l'arquitecte adquirirà el paper de director d'orquestra, d'aquell que no sap tocar el violí però que sap perfectament com ha de sonar"**. S'adona, no obstant això, de la pèrdua progressiva de capacitat de reflexió: **"Això passa perquè els esdeveniments se succeeixen amb una gran rapidesa, una casa que es feia en dos anys ara es fa en un o en mig"**.

L'Antoni es dedica a la rehabilitació d'edificis antics i a la projecció d'habitatges tant unifamiliars com plurifamiliars i observa els canvis que s'hi estan produint: **"L'habitatge sempre ha estat reflex de la societat del moment, i ara continua essent-ho. Sempre havia estat el refugi de la família i de les relacions familiars, que era un reducte tancat que s'ha obert al món amb l'arribada de noves tecnologies"**. De cara al futur, li és difícil pronunciar-se sobre el que passarà: **"El que sí que em sembla segur és que cada vegada més s'incorporarà la tecnologia i que hi haurà molta més gent que treballi des de casa, i això condicionarà el disseny final de les nostres vivendes"**.

Fer previsions pel futur sempre és agosarat i difícil, però també ho és tenir una visió tan clara del present com la que té l'Antoni Lluïl Roca, i que li permet seguir treballant i fent-se un espai en aquest camp que tant el satisfà.

“Un arquitecte, igual que un pintor, té etapes en la seva obra perquè no deixa mai el procés de maduració. La resposta que dóna avui a un problema és molt diferent de la que donarà demà”

Antoni Lull - Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat)